

Cadascú sap el nom del seu “déu” privat. Diumenge XXIII de durant l’any

Dv, 2/09/2016 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge XXIII de durant l’any. Cicle C.

Barcelona, 4 de setembre de 2016.

Hi ha quelcom que resulta escandalós i fins i tot insuportable a qui s’apropa a Jesús des del clima

- d’autosuficiència
- i d’afirmació personal de l’home del segle XXI.

Jesús és radical a l’hora de demanar una adhesió a la seva persona.

Què vol dir això?

Que l’home ha de subordinar-ho tot al seguiment incondicional de Jesús.

Les paraules de Jesús són clares i rotundes: “El que no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu.”

L’home experimenta des de la fondària del seu cor l’anhel de llibertat.

Però, tot i així, hi ha una experiència que segueix imposant-se de generació en generació: l’home sembla condemnat a ser esclau d’ídols.

Què vol dir això?

Cadascú busquem un “déu” que ens sembla essencial per viure.

Quelcom que ens domina i s’apodera de nosaltres profundament.

Per un cantó, busquem

- ser lliures
- independents
- autònoms

però, a la vegada, sembla que no podem viure sense lliurar-nos a algun ídol que orienti i determini la nostra vida sencera.

Aquests ídols són molt diversos:

- el diner
- la salut
- el prestigi social

-el sexe
-la tranquil·litat
-la felicitat a qualsevol preu
Cadascú sap el nom del seu "déu" privat.

Per això, quan en un gest d'ingènua llibertat fem un acte perquè ens dóna la real gana hem de preguntar-nos, honradament, què és el que en aquell moment ens domina i a qui estem obeint en realitat.

La invitació de Jesús és provocativa.
Només hi ha un camí per apropar-nos a la llibertat i només el comprenen aquells i aquelles que s'atreveixen a seguir Jesús incondicionalment.

Què significa això?

Primer: viure en obediència total a Déu Pare, origen i centre de referència de tota vida humana.

I segon: servir desinteressadament les persones, viscudes i tractades com a veritables germans.

És això el que nosaltres fem habitualment?